

θεΐδι πρὸς ἐξυπνρότησιν τοῦ καλοῦ καὶ τῶν γραμμάτων, πρόθυμον πάντοτε παρέσχε ἀρωγὴν καὶ ὑποστήριξιν.

Ἄλλ' ἂν διὰ τοὺς φίλους ὁ θάνατός του ὤρυξε κενὸν ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν, ὁποῖον τραῦμα κατάνευκεν εἰς τὴν ὀρφανευθεῖσαν οἰκογένειάν του, τὴν στερηθεῖσαν προστάτου ἀγγέλου, ἐν τῇ στιγμῇ τῶν γλυκυτέρων ὄνειρων καὶ τοῦ ἀφθονωτέρου φωτός τῆς ἐπιστημονικῆς του δράσεως.

Τόσοι ὀφθαλμοὶ ἐν ἀγωνίᾳ προσηλοῦντο ἐπ' αὐτοῦ, τόσοι παλμοὶ ἐπαλλοῦν διὰ τὴν ζωὴν του, τόσα ὄνειρα ἐφαίδουναν δύσμοιρον μητέρα, ἀνεκτίμητον σύζυγον, πεφιλημένην ἀδελφὴν καὶ ἀτυχῆ τέκνα καὶ φίλους. Καὶ ὅλα ἐνεκρώθησαν, ὅλα ἐσαδανώθησαν, ὅλα ἀπέπτυσαν. Κρίμα εἰς τὴν νεότητά του, κρίμα εἰς τὴν τῶσόν ζωὴν του. Καρδία ὡς ἡ ἰδική του ἦτο ἀδύνατον ν' ἀνθέξῃ εἰς τοὺς ἀλγεινοὺς κλονισμούς, οὓς γεννᾷ ὁ βίος ἐν τῇ γῆ.....

*
* *

Τὴν ζωὴν ἐξήτεις νὰ σοὶ δώσῃ ἡ ἐπιστήμη, ὀλίγας στιγμὰς πρὶν ἀποθάνῃς, ἀγαπημένε φίλε, τὴν ζωὴν ἡ ὁποία τόσον σ' ἐφλεγε καὶ τώρα τὴν ἐβλεπες νὰ ἐκφεύγῃ τρομώδης καὶ ἀνίσχυρος. Τὴν ζωὴν ἦθελες, χάριν τῆς οἰκογενείας Σου, ἐν ἧ ἠσθανεσο τὴν ὄλυν Σου εὐδαιμονίαν καὶ ὅπου δ' ἐσὲ ἐσκορπίζετο ἡ χαρὰ, ὑπὸ τὴν ἀγνὴν στέγην πάντοτε τοῦ οἰκογενειακοῦ Σου ἀσύλου, ὅπερ θὰ περιεκάλυπτες μετ' ὀλίγον ἐσαεὶ διὰ μελανοῦ πέπλου πένθους καὶ ὀδύνης. Ἄλλὰ τῆς ζωῆς ὁ σπινθὴρ ἐμειοῦτο ὀλονόν, ἡ ἐπιστήμη βωβῆ πρὸ τοῦ μαρτυρίου σου ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας καὶ ἡ γῆ ἐδέχετο μετ' ὀλίγον μὲ ἀφθονὰ δάκρυα καὶ ἄνθη ραντισμένον τὸ λευκὸν φέρετρόν σου.

Ἡ «Ποικίλη Στοά» ἡ τόσον μετὰ σοῦ εἰλικρινῶς καὶ ἀρρηκτικῶς συνδεομένη διὰ φιλίας, μακρᾶς καὶ τρυφερᾶς, τονίζει ἀπὸ μυχιῶν ἐλεγείων ἐπὶ τοῦ τάφου σου, τοῦ ὁποίου τὸ χῶμα ἐλαφρύνει τῶν θεριῶν δακρῶν ἡ εὐλαβὴς σπονδὴ. Εἰς τὸν τάφον σου, ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ ὁποίου λάμπει τὸ ὄνομά σου, ὡς σύμβολον ἀρετῆς καὶ αὐτοθυσίας, ὡς ἐμβλημα λατρείας πρὸς τὸ καθῆκον, εἰς τὸν τάφον σου καταθέτει ὡς λίβανωτον τὰς ἐγκαρδίους αὐτῆς ἐπιμνησύνους λέξεις, αἰτίνες ζητοῦν μὲ στοργὴν, μὲ πόθον νὰ περιβάλλουν ὡς πλαίσιον τὴν εἰκόνα σου τὴν συμπαθῆ, ἥτις εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐπιζῶντας θὰ παρίσταται ὡς ἡ περιφανέστερα ἐκδηλωθεὶς τῶν ψυχικῶν σου χαρισμάτων, τῆς πνευματικῆς σου χάριτος, τῆς ἀδιαφθόρου καρδίας σου.

Εἰς νεκρούς, ὡς σύ, ἄνθη καὶ δάκρυα, δάκρυα καὶ ἄνθη, ἰδοὺ τὰ σεμνὰ ἐντάφια κτερίσματα, ἀφοῦ **ἀρετὴ** καὶ **στοργή**, ὑπῆρξαν τῆς τοσοῦτον συντόμου ζωῆς Σου τὰ μαρμαίροντα ἐρεϊσμάτα.

ΠΕΘΑΜΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Δὲν στό 'λεγα; Ξεψύχησε ἀπ' τῆ πληγῆ ἡ καρδιά μου
Καὶ πεθαμμένη κι' ἀψυχη μὲς τὸ κορμί μου μένει
Μέσα στὰ στήθη μου νεκρὴ κι' ἀταφῆ σωπαίνει
 Λυπήσου τὴν θεά μου,
 Ποῦ ὕπνο δὲν θὰ νοιώσῃ.

✽

Καὶ θάψε στὴν ἀγκάλη Σου τὴ δόλια πεθαμμένη,
Θάψ' τὴν βαθεῖα καὶ σκέπαστῃν βαρεῖα. Δὲν εἶναι κρίμα
Γιατὶ σὲ τέτοιο λείψανο, τέτοιο ταιριάζει μνημα!
 Καὶ ἄς εἶν' καταραμένη,
 Ποτὲ τῆς νὰ μὴ λυώσῃ.

ΤΙΜΟΣ